

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 51/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť T. P., T., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 To 49/2009 z 24. novembra 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. P. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2010 faxom a následne 26. januára 2010 poštou doručená sťažnosť T. P., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 49/2009 z 24. novembra 2009.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 34/2008 z 27. januára 2009 odsúdený pre trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom najmä namietal nezákonnosť postupu pri nariadení a vykonaní domovej prehliadky. O odvolaní sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením krajský súd tak, že ho zamietol.

Námietky sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu uvedené v sťažnosti smerujú výhradne proti nezákonnému postupu príslušných orgánov súvisiacemu s príkazom na vykonanie domovej prehliadky a jej vykonaním v jeho trestnej veci, keďže podľa názoru sťažovateľa domová prehliadka *„1. Nebola vykonaná bez meškania. 2. Príkaz na jej nariadenie nie je preskúmateľný, čím je nezákonný.“*. Príkaz na domovú prehliadku v predmetnej veci bol vydaný rozhodnutím okresného súdu č. k. OS-TT-V-88/2007/OUS-Ntt-1 z 11. októbra 2008, pričom podľa sťažovateľa *„je rozhodnutím prezentujúcim ľubovôľu, pretože nie je náležité odôvodnený a na základe jeho odôvodnenia je možné vykonať domovú prehliadku kedykoľvek (§ 182 ods. 2 Tr. por.), príkaz nevychádza z ničoho konkrétneho, len zo všeobecných okolností, ktoré nemožno žiadnym spôsobom overiť...“*

To, že súd neodôvodnil vydaný príkaz na domovú prehliadku v súlade so zákonnými požiadavkami kladenými na každý zásah do súkromia, umožnilo následne policii konať tak, ako konala – čakala na situáciu, ktorá ešte nenastala, hoci paradoxne už mala takáto situácia, keďže došlo k nariadeniu domovej prehliadky súdom, existovať.“ Nezákonnosť postupu pri vykonaní domovej prehliadky spočíva podľa sťažovateľa v tom, že bola *„vykonaná až dňa 26. 10. 2008, t. j. viac ako dva týždne po jej nariadení, čo je v zjavnom*

rozpore s úpravou zákonných podmienok jej vykonania v našom právnom poriadku... Ustanovenie § 100 ods. 2 Tr. por. prikazuje domovú prehliadku vykonať bez meškania...“.

Takmer identické výhrady voči domovej prehliadke uskutočnenej v rámci trestného konania proti svojej osobe sťažovateľ formuloval aj vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, pričom tvrdí, že „*Argumentáciu sťažovateľa v tomto smere odvolací súd celkom odignoroval.*“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 49/2009 z 24. novembra 2009, zruší toto uznesenie a prikáže krajskému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Sťažovateľ tiež žiada úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 49/2009 z 24. novembra 2009, pričom podstata jeho námietok spočíva v tvrdení, že v trestnom konaní proti jeho osobe bola v rozpore so zákonom nariadená a tiež aj vykonaná domová prehliadka, ktorej bezprostredným dôsledkom je právoplatné odsúdenie sťažovateľa pre trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ v podstate namieta nezákonné vykonanie dôkazov. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Z textu „Sťažovateľ sa domnieva, že v rámci dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5 To 49/2009 zo dňa 24. 11. 2009 sa nápravy rozhodnutia nedomôže, pretože dovolanie v tejto časti pre nedostatok dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por. nemožno podať“, uvedeného v sťažnosti, sa dá vyvodiť, že sťažovateľ v predmetnej veci nepodal dovolanie.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba

vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

V danom prípade sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu založenú na argumentácii, ktorá svojím obsahom smeruje k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pričom zároveň zo sťažnosti možno vyvodit', že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nepodal dovolanie. Za daných okolností považuje ústavný súd sťažnosť sťažovateľa za predčasne podanú a vo svojich dôsledkoch neprípustnú v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní uplatnením zásady ratio temporis odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoj právny názor (m. m. napr. I. ÚS 169/09, I. 184/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno takúto sťažnosť považovať za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to

konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (k tomu porovnaj aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bulena a spol. proti Českej republike a rozhodnutie uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Českej republiky; zv. 29/uznesenie č. 3 a pod.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2010